

Mariska Noordeloos

Hel op aarde

ISBN:

NUR:

Copyright: Uitgeverij Keytree & Mariska Noordeloos

Eerste druk 2020

Tweede druk 2024 Mariska Noordeloos

Foto cover: Enrique Meseguer

Omslag: Arno van den Kieboom

Vormgeving binnenwerk: Arno van den Kieboom

Auteur is te volgen via: Facebookpagina: mariska noordeloos auteur

Instagram: mariskanoordeloos

Hel op aarde is volledig fictief. Alle overeenkomsten met bestaande personen en gebeurtenissen berusten op louter toeval.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt en/of verveelvoudigd door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorgaande schriftelijke toestemming van de uitgever en auteur.

*Kind zijn is niet altijd even fijn,
je moet kunnen schuilen al heb je pijn.
Hoe kan het zo zijn dat andere mensen je zo 'n pijn kunnen doen?
Omdat zij volwassen zijn en jij zo groen?
Je moet als je klein bent toch de mensen om je heen vertrouwen, en
met die mensen een leven naar geluk weten op te bouwen.
Maar steeds weer stond je alleen,
volwassen mensen zijn vaak gemeen
en stond je voor de vraag,
wie doet mij pijn vandaag!*

Hoofdstuk 1) *Mijn verleden ...*

Mijn moeder vertelde mij dat ik als kind al heel mooi was. Dat mensen vol bewondering in mijn kinderwagen keken. Dat er altijd wel mensen waren die even contact met mij zochten, tegen mij spraken of mij wilde aanraken. Verschrikkelijk vond mijn moeder dat. Ze zei dan tegen die mensen dat ze het zelf ook niet fijn zouden vinden als zij aan hen zou zitten. De meesten lieten zich echter door haar botte houding niet weggagen. Veel zeiden tegen mijn moeder dat ik zo'n ontzettend mooi kindje was en dat ze er wat mee moest doen. Of ik nou werkelijk zo mooi was kan ik nog steeds niet zeggen, maar ik was in ieder geval wel een kind dat opviel. Ik had een ontzettende witte huid. Met mijn rode haren en een hele aparte kleur ogen sprong ik er wel uit. Mijn ogen leken op die van een kat qua kleur en vorm. Toen, volgens het verhaal van mijn moeder, zij een keer met mij door een winkelcentrum liep, er een vrouw naar mijn moeder toeliep en haar vroeg of ik haar kind was. Mijn moeder beaamde dat. De vrouw heette Yvette. Zij vertelde mijn moeder dat ze in het winkelcentrum liep om kinderen te scouten. Volgens haar was ik het mooiste kind dat ze ooit had gezien. Ze beweerde veel reclamewerk voor mij te hebben en ze smeekte mijn moeder bijna of ze mij voor haar wilde laten werken. De vrouw gaf mijn moeder het kaartje van haar castingbureau. Mijn moeder vertelde later dat ze eerst nog had getwijfeld, dat ze het eigenlijk niet wilde, maar na een gesprek en de belofte van hoge verdiensten, was ze overstag gegaan. Zelf kon ik het me niet herinneren toen er een portfolio werd gemaakt, maar vanaf dat moment werden er talloze foto's, reclamefilmpjes van mij gemaakt. Het maakte Yvette niet uit! Ik vond het verschrikkelijk! Vaak hilde ik en verstopte ik mij in mijn slaapkamer onder mijn bed om maar niet te hoeven gaan. Mijn moeder wist me altijd te vinden, en haar straffen waren niet mals. Toen ik op latere leeftijd haar smeekte om hiermee te stoppen, omdat ik het echt niet fijn vond, kreeg ik als antwoord, dat we er niet meer onderuit konden. Ze had het wurgcontract getekend en ik moest de foto's leveren. Punt uit! De ene keer stond ik te poseren voor een bekend kledingmerk, de andere keer voor een babyvoeding. Ik werd het gezicht van vele merken. Regelmatig hingen er posters van mij in winkels om een nieuwe collectie te promoten. Het hele gedoe had voor mijzelf echter behoorlijk wat consequenties. Zo mocht ik nooit met vriendinnetjes afspreken, nooit eens lekker buitenspelen of ravotten, omdat ze veel te bang waren dat ik wat zou breken, of een litteken op zou lopen. Bovendien werd ik op dieet gezet; snoep en chips waren uit den boze. Altijd koolhydraatarme diëten. Thuis in de schuur had mijn moeder een hele fitnessruimte gemaakt. Ik moest iedere dag tweehonderd buikspieroefeningen doen en minimaal een uur cardio training. Alles draaide om schoonheid. Strak in het lijf zitten. Er al op jonge leeftijd uitzien als een modepop. Op mijn zesde jaar zat ik maandelijks bij de schoonheidsspecialist en moest ik iedere week naar de kapper. Wassen knippen, föhnen en een deel ontkrullen, want mijn haar werd anders een soort Afro-kapsel.

Ik moest op ballet zodat ik een sierlijke houding kreeg. Ik haatte ballet; ik vond het verschrikkelijk. Eigenlijk haatte ik alles van mijn leven. Jaloers keek ik naar mijn klasgenootjes die s 'middags van alles met elkaar afspraken en leuke dingen met elkaar deden. De juf was een Française, althans zo liet ze het voorkomen. Ze praatte raar. Ik verstond haar gewoon niet. Zij klaagde altijd tegen mijn moeder dat ik volgens haar nooit genoeg mijn best had gedaan. Mijn moeder werd dan weer woest en dan was het huis weer te klein! Kortom, ik moest haar niet en zij mij niet! Ik had geen idee hoe zij heette. We moesten haar aanspreken met Madame. Ik stak mijn antipathie eerst ook niet onder stoelen of banken. Ik vond het een rotmens die niet met kinderen om kon gaan. Uiteindelijk leerde ik het wel af om niet mijn best te doen. Zo liet ze mij bij weigering van mijn kant, een uur zitten in spagaat of moest ik op mijn spitzen een uur lang op mijn tenen blijven staan bij ongehoorzaamheid. Daarna klaagde ze bij mijn moeder dat ik een onhandelbaar kind was en strafte mijn moeder mij thuis nog een keer. Zij won de strijd glansrijk. Kortom, zij had meer macht in haar pink als ik in mijn hele lijf. Uiteindelijk gaf ik de strijd op. En na een paar jaar werd ik de beste van haar klas. Ik trainde zo'n drie uur per dag. Eerst ging ik vanuit school naar ballet en daarna mocht ik mijn energie kwijt in ons schuurtje met cardio, buikspieren en rondjes rennen om het huis. Verder mocht ik nooit van het terrein van ons huis af. Mijn moeder was als de dood voor Yvette en dat stak ze ook niet stoelen of banken. 'Als Yvette hier achter komt dan ...' werd bijna dagelijks tegen mij verteld als ik mijn weerstand over iets gaf. Alles moest ik doen en laten, om Yvette tevreden te houden. Maar nooit kon er een compliment van af. Ik noemde haar in gedachten mevrouwtje nooit genoeg! Ik leefde toen al in een luchtbel. Een leven vol leugens! Steeds zei mijn moeder dat dit de laatste shot zou zijn. Steeds hielden zij vol dat ik blij moest zijn dat ik dit mocht doen. Hoeveel kinderen jaloers op mij waren en het liefs met mij wilde ruilen. Hoe vaak ik niet te horen kreeg dat ik een ondankbaar kreng was, was niet op een hand te tellen.

Ik had een verschrikkelijk leven jeugd. Veel dingen ben ik vergeten; of liever gezegd, ik heb de herinneringen verdrongen. Een jeugd waarin ik zo ontzettend eenzaam was. Ik had een keertje een zwerfkatje in de tuin gevonden en had het beestje verstoppt in de schuur. Hij was mijn vriendje dat ik altijd had gemist. Ik vertelde hem al mijn verdriet en verzorgde hem goed. Iedere dag als ik het schuurtje inging kwam hij naar mij toe lopen en gaf hij kopjes. Ik had hem ook wat kunstjes geleerd. Zo kon hij een pootje geven en kon hij op commando zitten. Ik was in mijn leven nog nooit zo gelukkig geweest. Ik had hem Sam genoemd. Sam was een jongen in mijn klas waar ik stiekem verliefd op was. Sam viel niet op mij. Tenminste, dat vermoedde had ik. Hij negeerde mij in de klas en hij hoorde bij een van de pestkoppen. Na een paar maanden kwam mijn moeder erachter dat ik Sam in de schuur had verstoppt. Hoe? Ik had geen flauw idee. Ik stopte Sam altijd in een grote kist die in het schuurtje stond en waar mijn moeder nooit in keek. Altijd met een bakje melk en vlees of vis die ik altijd onder mijn bord schoof tijdens het warm eten als mijn moeder niet oplette. Mijn moeder was woedend. Ze greep mij bij mijn haren en pakte met haar andere hand Sam in zijn nekvel. Het beestje gilte het uit. Voor mijn ogen verdronk het beestje in het slootje achter ons huis. Toen ik begon te huilen en te schreeuwen en haar huid vol schold dat ik dat zo gemeen vond, keek ze me alleen maar verveeld aan. Ik smeekte genade en ik brulde dat ik alles voor haar zou doen als ze Sam maar liet leven, maar mijn moeder was onverbiddelijk. Toen ik zag dat Sam stopte met zich verweren en ik besepte dat hij dood was huilde ik tranen

met tuiten. Ik liet me op de grond vallen. Ik was gebroken. Mijn moeder liet me daar liggen en snauwde, dat ik bij de boom een gat moest graven om dat stinkbeest daar in te begraven. Eenmaal weer terug in huis stond mijn moeder op mij te wachten en kreeg ik een pak slaag op mijn billen met een riem. Bij iedere tik die ze gaf, zei ze 'Ik mag niet ongehoorzaam zijn!'

Hoofdstuk 2)

Ik kon weken niet goed zitten, omdat de slagen van de riem echt heftig waren geweest. Mijn moeder had me nog nooit met een riem geslagen. Meestal was het alleen maar een klap in mijn gezicht geweest of een schop onder mijn kont. Ik had nooit liefde gekregen van mijn moeder. Mijn jeugd was een verschrikking geweest en ik was altijd op mezelf aangewezen. Een harde levensles. Ik kon alleen mezelf vertrouwen! Nee, ik had zeker geen normaal leven en jeugd gehad. Alles draaide om de fotoshoot 's en geld verdienen. Volgens mijn moeder moest ik dit doen om de rekeningen te kunnen betalen. Om mooi zijn, om het kindersterretje te zijn, een "bekendheid" zijn was een hel...

Mijn moeder, tja, mijn moeder, zij had een keus gehad, maar zij was een monster! Als ik haar een grote mond gaf, sloeg ze me. Als ik iets weigerde, sloeg ze me. Ik moest naar haar luisteren, want anders was het foute boel. Haar wil was wet! Als ik een shoot had voor badkleding of ondergoed, sloot ze me op in de kelder. Want ja, dan mochten er geen sporen te zien zijn van geweld. Dat zou te veel vragen oproepen! Mijn moeder hanteerde middeleeuwse straffen. Woest was ze als ze door had dat ik een leugentje had verteld. Hoe onbetekenend ook, het maakte niet uit. Ze kwam er altijd achter. Een keer heeft ze mij, midden in de sneeuw, in mijn ondergoed buiten gezet. Niet een paar minuten, nee uren heeft ze me, vastgebonden in mijn ondergoed, in de tuin laten staan. Terwijl ik niet eens wist wat ik verkeerd had gedaan. Ik kon het me niet bedenken waaraan ik deze straf verdiende. Weglopen kon ik op dat moment niet, ze had me als een wild dier aan een ketting vastgebonden. Pas toen ik geen geluid meer in mijn stem had door het vele schreeuwen, maakte ze me los. Ze zei niets. Ze wees naar de douche en ging zelf naar bed. Er werd geen woord meer over gesproken. Ze kwam trouwens nooit ergens op terug. Niet van Mercedes, dat heb ik niet goed gedaan of dat ze me troostte als ik verdriet had. Laat staan dat ze me hielp mijn verwondingen te verzorgen. Een aai over mijn bol, een woord van dank, kwam niet uit haar strot. Afkeurende blikken. Arendsogen die mij steeds volgde en commentaar wat ik niet goed deed was aan de orde van de dag.

Op school hadden ze niets door. Ik was een teruggetrokken kind en gaf alleen antwoord als mij iets werd gevraagd. Ik had geen vriendjes of vriendinnetjes en niemand keek naar mij om. In het begin probeerde een aantal kinderen nog wel mij uit te nodigen om samen te spelen, maar ik moest hun altijd vertellen dat, dat niet ging. Mijn trainingsschema na school samen spelen niet toe. Niet dat ik hun vertelde wat ik op een dag allemaal moest doen, want ze zouden mij toch niet geloven. In het speelkwartier liep ik vaak wat te dwalen op het schoolplein of ik verstopte me op het toilet als ik daar de kans voor kreeg. Ik bemoeide me niet met het spel van de andere kinderen. Toen Sam met zijn vrienden mij een keer op het schoolplein probeerde te slaan, sloeg ik met alle kracht terug. Ik had vanwege mijn dagelijkse fitnessoefeningen, genoeg kracht, daarna dropen zij af. Ik nam het mijn leerkrachten overigens nog altijd kwalijk. Waarom was er geen leerkracht, in welke groep dan ook een vermoeden had uitgesproken? Geen gymleraar die ingreep naar aanleiding van de blauwe plekken of over mijn bovenmatig gespierde en magere lijf. Dat moest bij hen toch zeker

vraagtekens oproepen zou je zeggen. Er was geen schoolarts die ingreep. Die zagen mij toch ook in mijn ondergoed. Ze moesten iets vermoed hebben, dat kon toch niet anders? Ze moesten toch ook hebben gezien dat mijn leven zo anders was als dat van andere kinderen van mijn leeftijd. Ze moesten mij genoeg keren hebben gezien op de televisie of in een tijdschrift. Leraressen gingen toch ook wel eens winkelen?

Waarom vond niemand het ooit raar dat ik nooit met een vriendinnetje naar huis ging? Of dat mijn klasgenoten mij altijd negeerden of juist aan het pesten waren. Dat niemand het vreemd vond dat mijn moeder mij tot groep acht altijd bracht en weer van school haalde. Dat ik nooit mee ging op schoolreisje. Ik was namelijk dan altijd “zogenaamd” ziek. Hoe vaak mijn moeder mij wel niet had ziek gemeld van school, omdat er een spoedklus was en ik dan weer voor de camera moest staan. Die keren waren ontelbaar. Dat had toch bij de directeur vragen moeten oproepen? Ik was eenzaam en zo ontzettend alleen. Ik had niemand. Niemand die ik in vertrouwen kon nemen. Ouders van mijn klasgenootjes negeerde mij ook altijd. Waarom? Ik had geen flauw idee. Yvette had wel eens verteld dat iedereen jaloers op mij was. Was dat het? Liepen daarom mensen altijd met een grote boog om mij heen? was dat het waarom er niemand mij aansprak en dat ik zag hoe mensen smoesde als ik voorbij liep. Als ze het me hadden gevraagd, had ik ze gelijk uit die droom kunnen helpen. Had ik ze kunnen vertellen in wat voor hel ik leefde. Dat ik al was het maar een dag, graag met hen had willen ruilen. Helaas was dat nooit gebeurd en was ik alleen op mijn eigen eenzame eiland met al mijn verdriet en eenzaamheid.

Uiteindelijk leerde ik Wouter kennen. Wouter werd mijn vriend. Hij vroeg vaak aan mij hoe het met me ging. Hij troostte mij als ik hilde. Hij wist me te motiveren als ik geen zin had om voor de camera te staan. Zijn camera. Wouter werd mijn vaste fotograaf. Yvette had gezegd dat dat beter was. Een eigen fotograaf gaf minder gedoe, had ze gezegd toen ze ons aan elkaar had voorgesteld. Eindelijk ging ik met wat meer plezier naar mijn werk. Wouter wist mij altijd aan het lachen te krijgen. Niet van die gemaakte glimlachen, maar echt spontaan. Dat deed mijn foto's ten goede. Yvette kreeg daardoor nog meer opdrachten met mij in de hoofdrol. Ik dacht dat onze vriendschap wederzijds zou zijn. Ik geloofde hem toen hij tegen mij had gezegd dat hij om mij was gaan geven. Maar toen ik hem uiteindelijk in vertrouwen had genomen hoe het werkelijk met me ging, liet hij mij ineens ook in de steek. Hij nam niet eens afscheid!

HOOFDSTUK 3)

Als er twee mensen rijk van mij zijn geworden zijn dat wel mijn moeder en Yvette, mijn agent, de vrouw die mij heeft ‘ontdekt’ en bijna bij ons in huis woonde. Ze was er altijd! Ik snapte het niet. Had ze dan niet zelf een huis en een gezin? Wat moest ze de hele tijd bij ons? Zelf heb ik er nooit een gulden van gezien. Als ik eens wat wilde was daar nooit geld voor. Ik had ook geen idee om hoeveel geld het ging, maar achteraf denk ik echt dat ik een vermogen had binnen gehaald voor hen. Ik haatte hen allebei even veel. Beide vrouwen waren meedogenloos! Zij hadden beide geen geweten. Alles draaide om geld en om de roem. Dat gold echter ook voor mijn moeder. Mijn vader heb ik nooit gekend. Toen mijn moeder een keer op haar praatstoel zat, heb ik haar naar hem gevraagd. Even dacht ik dat ik te ver was gegaan, maar ze zei me dat ik het nu wel mocht weten. Ze vertelde me dat ze uiteindelijk had besloten, zich via de spermabank te laten insemineren. Mijn moeder hield niet van mannen. Ze viel op vrouwen zei ze. Omdat haar biologische klok haar vertelde dat de tijd begon te dringen als ze nog een kindje wilde, had ze daarvoor gekozen.

Daar had ze echter flink spijt van gekregen, vertelde ze me met regelmaat. Ik was het niet vaak met haar eens, maar in dat opzicht had ze gelijk. Het is, ondanks mijn geboorte, de stomste fout van de natuur geweest. Deze vrouw had nooit kinderen mogen krijgen! God was waarschijnlijk net met iemand anders bezig geweest toen mijn moeder de naald in haar baarmoeder liet zetten en ze mij erin plaatsten. Jarenlang ben ik ontzettend boos geweest op God dat hij toen niet heeft ingegrepen. Hoe vaak ik niet bad tot God of hij mij wilde komen halen. Ontelbare keren. Als ik bijvoorbeeld een griepje had en mijn moeder met van alles aan kwam draven om mij maar weer zo snel mogelijk op de been te helpen. Ik slikte al die middeltjes niet in de hoop dat ik een longontsteking of nog iets ergers zou krijgen. Helaas was mijn fragiele lijfje te sterk. Want tot een opname in het ziekenhuis is het nooit gekomen. Soms droomde ik ervan dat een lieve dokter aan mijn bed stond, die zag hoe slecht het met me ging. Dat die een liefdevol gezin voor mij wist te vinden. Een pleeggezin dat maar al te graag voor mij wilde zorgen. Een liefdevol gezin waarin ik alles kon en mocht en dat leefde vanuit het motto dat ik alleen maar gelukkig hoefde te zijn. Helaas werd ik altijd weer wakker in mijn eigen verrotte leven!

Yvette haatte kinderen. Ze stak dat niet onder stoelen of banken en vertelde mij dat keer op keer. Dat zij een castingbureau had dat juist met kinderen werkte, zei genoeg. Complete uitbuiting. Ze had geduld uitsluitend in het topje van haar pink zitten. Op vragen die ik haar stelde over het waarom, kreeg ik nooit antwoord. Ze wuifde alles weg, of snauwde dat ik mijn bek moest houden. Geen vragen, gewoon doen. Een keer zei ik tegen haar ‘, maar ik dacht ...’ Ze pakte toen mijn kin hardhandig vast en zei met vuurspugende ogen: ‘Denken?!’ siste ze ‘Denken moet je aan een paard overlaten, die heeft een veel groter hoofd. Jij moet niet denken meisje! Jij moet alleen maar doen wat ik je opdraag en voor de rest moet je je bek dicht houden. Begrepen!?’ Als ze bij een fotoreportage aanwezig was, was het nooit goed genoeg en moest het vaak over. Schreeuwen en vloeken, kon Yvette als de beste. Ze gebruikte vaak woorden waarvan ik de betekenis niet eens kende. Maar als zij zo’n bui had,

was het maar beter om te doen wat ze zei. Zelfs Wouter was anders als Yvette erbij was. Het leek wel alsof hij bang voor haar was. Ik begreep dat wel. Iedereen was bang voor Yvette. Iedereen vloog voor haar, inclusief mijn moeder. Yvette kon je niet doorgronden. Het ene moment dacht je dat het die dag wel meeviel, maar ze kon binnen één seconde omslaan. In mijn herinneringen was het zo dat ze altijd tegen mij schreeuwde en schold. Weigeren was bij Yvette uit den boze. Ik had een keer meegemaakt dat een visagist tegen Yvette zei dat de kleur die zij had uitgezocht niet bij mijn gezicht paste. Dat het te veel was voor een meisje van mijn leeftijd en dat ik er dan eerder uitzag als een pornoster dan als een fotomodel. Ik hield mijn adem in, en ik had geen idee wat er komen zou, maar dat het minimaal onweer werd dat was mij wel duidelijk. Ik zag door de spiegel hoe Yvette haar ogen oplichtte en dat ze als een soort roofdier richting het arme meisje liep. Ik probeerde haar nog te helpen door te zeggen dat ze de kleur eerst moest opdoen om te kijken of ze gelijk had, maar ze hoorde me niet. Ik zag hoe Yvette het meisje haar bij haar haren bij mij weg trok en al sissend haar tegen de muur aan drukte. Yvette greep het meisje bij haar keel en ik zag door de spiegel, want ik durfde me niet om te draaien, hoe het meisje haar ogen begonnen te draaien. Ik hoorde een rochelend geluid boven het geschreeuw van Yvette uit. Wouter kwam op dat moment binnen gestormd. Waarschijnlijk had hij het geschreeuw gehoord. Hij trok Yvette van het meisje af. Ik zag hoe het meisje op de grond viel en zag hoe zij naar adem aan het snakken was. Wouter stuurde mij op dat moment weg. Dat liet ik me natuurlijk geen tweede keer zeggen. Wat er toen gebeurde, weet ik niet, maar ik heb het meisje nooit het pand zien verlaten, maar ineens was ze weg.

Mijn moeder nam het gedrag van Yvette compleet over. Zelfs als ik was gevallen of ik mij ziek voelde en ik liet een traan, dan was het huis te klein. Dus leerde ik dat huilen en/of tegenspraak een groot taboe was. Mijn moeder bracht uren voor de televisie door. Halfzittend, half liggend. Zakken vol chips, flessen, cola en repen chocolade werkte ze dan naar binnen. Versnaperingen die ik overigens voor haar moest halen, maar waarvan ik niets kreeg. Het leek wel alsof ze iedere dag controleerde hoeveel er nog in de zakken van haar versnapering zat. Een keer had ik een koekje gepikt. Ik kreeg twee dagen geen eten. De kelder was volkomen geluiddicht. Ik kon er schreeuwen wat ik wilde, maar niemand die mij hoorde. Er stond een bed en een campingtoiletje en er hing een lamp. De muren waren kaal, het was er ijskoud en ontzettend muf. Er was geen raam, geen televisie, geen sportattributen. Als ik, maar iets verkeerd deed in haar ogen dan sloot ze me daarop. Pas uren later mocht ik eruit. Ook ondanks dat ik volgens mij al genoeg geld in het laatje bracht moest ik thuis mijn 'kost' verdienen. Ik moest trouwens alles 'verdienen'. Wilde ik douchen, wilde ik naar het toilet, wilde ik een appel, aan alles hing een prijskaartje. Er hing in de keuken een lijst waarop stond wat ik moest doen om iets voor elkaar te krijgen. Voor een appel moest ik bijvoorbeeld de afwas doen. Als ik wilde douchen, was de prijs dat de badkamer naderhand blinkend schoon was. Haar bed verschonen was de prijs voor een ontbijt en voor een avondmaaltijd moest ik stoffen en stofzuigen. Zelf deed ze niets behalve wijzen en bevelen snauwen wat ik moest doen. Op zesjarige leeftijd kon ik al wat simpele dingen koken zoals aardappelen, groente en vlees. Was het vlees een keer aangebrand dan kreeg ik straf. Ik kan mij overigens nog een keer herinneren, ik was toen een jaar of zeven, dat mijn moeder mij heel hard had geslagen omdat ik een kopje had laten vallen tijdens het afdrogen. Yvette stond erbij en keek ernaar, met een grijns op haar gezicht. Hier genoot zij zo van en deed gezellig

samen met mijn moeder mee. De woorden die mijn moeder mij toeschreeuwde waren verschrikkelijk. Mijn moeder schudde me verschrikkelijk door elkaar. Wekenlang was ik duizelig en had ik hoofdpijn. Ik hoorde hoe Yvette mijn moeder beloofde voor haar gedrag. Ik snapte er niets van. Waarom haatten die vrouwen mij zo? Ik deed toch alles wat ze vroegen? Yvette en mijn moeder waren sluw en slim. Alsof ze bewust waren van waar ze mij moest slaan. Niet uit een impuls maar doelmatig. Ze sloegen of schopten me alleen als ze zeker wist dat ik niet uit de kleren hoefde.

Uiteindelijk vond mijn moeder een ander machtsmiddel; negeren en zwijgen. Het zwijgen van mijn moeder vond ik het ergste. Wekenlang kon ze mij doodzwijgen. Ze keek me dan niet eens aan. Het was dan net alsof ik voor haar niet bestond. Mijn angst voor Yvette was zo mogelijk nog erger. Soms was ik bang dat ze me zou vermoorden. Aan de andere kant hoopte ik dat stiekem. Vaak dacht ik, als ze mijn keel dichtkneep, 'vermoord me maar!' Ik had zo'n hekel aan mijn leven. Ik vond het verschrikkelijk. Iedere dag liep ik op mijn tandvlees. Altijd bang voor wat ik nu weer verkeerd had gedaan.

Op zekere dag kwam Yvette echt bij ons wonen. Ik moest haar kamer klaarmaken, terwijl zij en mijn moeder aan de keukentafel zaten thee te drinken. Ik huilde erbij toen ik het bed opmaakte. Waarom werd ik zo gestraft? Het straffen en treiteren werd erger. Het was de verschrikkelijkste tijd van mijn leven.

Toen ik ongeveer twaalf jaar was, werd ik het gezicht van een bekend kledingmerk voor tieners. Dat was ook op het moment dat Wouter in mijn leven kwam. Volgens Wouter, was er niemand op de hele wereld die zo mooi was dan ik. Mijn rode haren vol pijpenkrullen, zoals Shirley Temple die had, mijn amandelvormige groene ogen, mijn hoge jukbeenderen en de sproeten op mijn neus. Dat bij elkaar maakten me tot een heel aparte verschijning. Het is wellicht wat vreemd om over jezelf te zeggen, maar ik begreep heel goed dat Yvette mij als goudmijntje zag. Ik was *echt* een heel mooi tienermeisje. Wouter was een vakman en maakte van mij de mooiste foto's ooit. Vaak wist hij mij echt spontaan voor de lens te krijgen. Hij maakte me aan het lachen, en schoot dan de juiste foto. Op een dag, toen iedereen al naar huis was, en ik op mijn moeder zat te wachten, kwam hij naar me toe lopen. Hij keek me aan en vroeg mij of het wel goed met me ging. Ik had die middag weer slaag gehad van mijn moeder. Ik zei dat tegen hem dat het goed ging, maar hij geloofde mij niet. Hij zei dat hij het zag. 'Foto's liegen niet Mercedes', zei hij. 'Je kunt mij vertrouwen echt.'

HOOFDSTUK 4)

Ik was ervan overtuigd geraakt dat niemand mij zou geloven als ik vertelde over mijn thuissituatie. Mijn moeder kon tegenover andere mensen zo anders zijn. Zij deed zich voor als de lieve bezorgde moeder die iedereen zou willen hebben. Ik had bovendien niemand in mijn omgeving die ik in vertrouwen kon of durfde te nemen. Wie zou mij geloven als ik vertelde dat ik 's morgens om vijf uur opstond. De huishouding deed voordat ik naar school ging, 's middags een foto- of filmopdracht had, om daarna ballet te gaan en dan nog te moeten sporten? Vervolgens moest ik dan het eten koken, de boel opruimen en de was doen voordat ik naar bed 'mocht'.

De weekenden waren het ergste. Dan was ik alleen met mijn moeder en Yvette. Geen school, geen opdrachten. Op zondag moest ik van mijn moeder twee keer per dag naar de kerk. Wat ik verschrikkelijk vond. Ook al was ik altijd blij als het weer maandag was, en met hen alleen was, vond ik dat minder erg dan naar de kerk gaan. Dan kon ik weer naar school en had ik weer opdrachten en zag ik Wouter weer.

Ik mocht van mijn moeder niet lezen, met uitzondering van de Bijbel en mijn studieboeken. Mijn moeder zei altijd: 'Kind uit de Bijbel krijg je steun! Van je studieboeken kan je wat leren. Wat je leert raak je nooit kwijt! Let op mijn woorden, **ooit** heb je de Bijbel en je studieboeken nodig! De Bijbel zal je helpen om oplossingen en steun te vinden en je studieboeken zullen je intelligentie geven!' Iedere zondag na de kerk moest ik drie uur lang Bijbelteksten aan mijn moeder voorlezen. Ik snapte helemaal niets van die psalmen. Hoe kon ik hier nu steun uit halen? Ik vond het saai, de pastoor praatte binnensmonds en volgens mij was hij altijd dronken. Mijn moeder bracht me er trouw heen en haalde me weer op. Als ik er vragen over stelde, zei mijn moeder dat ik niet zo moest zeuren. 'Je moet er gewoon heen punt uit!' Als ik haar niet kon vertellen welke psalmen de pastoor die dag had opgesomd, werd ze woest. Ze snauwde me toe dat ik te dom was om het heilige script te snappen. Toen ik een jaar of acht was, vroeg ik aan mijn moeder of ik een boek mocht kopen. Kinderen uit mijn klas had ik erover horen praten. Mijn moeder keek ze me boos aan. Hoe haalde ik het in mijn hoofd om die bagger te willen. Er was nog nooit iemand beter geworden van het lezen van een boek! Het was alleen maar onzin, fictie uit het hoofd van een auteur. Een verhaal dat nooit op werkelijkheid was gebaseerd. Het maakte de mensen ontevreden. Het maakte hen tot moordenaars en vernielde relaties. Ik sprak mijn moeder tegen. Ik zei dat die programma's op de televisie, waar zij naar keek, lekker belangrijk waren. Ze werd razend! Ik had haar nog nooit zo kwaad gezien. Ze schold me uit voor ondankbaar klotekind en nog veel meer, waarna ze mij gedurende een paar uur in de kelder opsloot. De Bijbel smeed ze naar mijn hoofd, met de sneer, 'als je zo graag wil lezen, lees je dit maar!' Ze kreeg gelijk. Alleen haalde ik de verkeerde antwoorden uit de Bijbel. Men mag niet stelen, stond er in de tien geboden; dus stal ik het beruchte boek waar ze het op school over hadden gehad, namelijk het boek; **Annie**.

Ik genoot van het verhaal. Het raakte me. het ontroerde me. Ik vond het heerlijk om in het leven van iemand anders kruipen. Het verhaal deed aan dat van mij denken. Het boek ging over een meisje met rood krullend haar. Ik las het keer op keer, dag in dag uit. Het was voor